

Michel Bussi

Nimic nu mi te poate
șterge din minte

Traducere din limba franceză
și note de Cristina Jinga

POLIROM
2024

Cuprins

VÂRSTA ÎNTÂI. Sufletul nou-născut.....	11
VÂRSTA A DOUA. Sufletul-copil.....	45
VÂRSTA A TREIA. Sufletul tânăr	113
VÂRSTA A PATRA. Sufletul matur.....	271

Tom își ridică pantalonul și își lasă în jos șoseta până la tenis.

— Vezi, buba mare la gleznă!

— Aoleu... Toate astea din cauza albinelor?

— Da. Mizerabilele! Apropo, la faza aia m-ai lăsat baltă! Esteban își sprijină bicicleta de fântână. Pare sincer întristat.

— Ce puteam să fac? Am crezut că știi unde te duci. N-aveam de unde să-mi imaginez că te duci să te faci praf.

— Ai fi putut să anunți serviciile de urgență când ai văzut că nu mă întorc.

— Nu uita că sunt o fantomă!

Tom nu se poate abține să se strâmbe.

— Ești fantomă când îți convine! Mă rog, nu-i bai, suntem chit. Eu am fost obligat să te denunț.

De data asta, Esteban izbucnește în râs.

— Ținând cont că locuiesc în capul tău, nu văd cine m-ar putea prinde!

Stau câteva momente fără să vorbească. Tom aruncă o privire spre Souille. Nu-i poate vedea nimeni, toate perdelele de la ferestre sunt trase.

— S-a întors tatăl meu, spune în cele din urmă. O să am și mai multă nevoie de tine, Esteban. Să stau de vorbă cu tine... Pentru că o să fiu tare singur. Tata nu vine des, dar când vine, se închide în cameră cu mama. Ai priceput, nu e cazul să-ți desenez. În zilele alea, eu nu mai exist. Devin o fantomă, ca tine!

— Și atunci ce faci?

— Mă plimb cu bicicleta, mă duc la piscină când pot. Și când nu pot, mă închid în camera mea și încerc să cânt la chitară.

— Ai o chitară?

— Nu, doar o chestie făcută de mine. Nici n-am luat vreodată lecții.

— Eu da. O să-ți fac rost de una. O să te învăț eu!

Tom îl privește ciudat pe băiat, întrebându-se cum ar fi putut lua lecții de muzică o fantomă ieșită din capul lui. Asta dacă Esteban nu are și el o fantomă în cap, a unui chitarist, și așa mai departe... S-a aplecat ca să-și deschidă rucsacul. Tom îi zâmbește trist.

— Mersi. Nu-i mare lucru, știi? Tata o să plece așa cum a venit. Și dup-aia, o lună întreagă, mama o să plângă.

Tom face din nou o pauză lungă înainte să continue. Își trage nasul ca să-și înăbușe un suspin.

— Dar nu trebuie să plâng... dacă ești într-adevăr în capul meu, o să te ud flească! Știi ce-mi doresc uneori, când mă gândesc la tata?

— Nu, zi.

Esteban desface cu dinții hârtia unui pachet de biscuiți.

— Să moară!

— Pe bune?

Esteban a reușit să scoată niște biscuiți. Cu fulgi de ciocolată și miere.

— Nu vrei să-ți dau?

Tom își pune degetele arătătoare în formă de cruce.

— În niciun caz. *Vade retro*, nectar al diavolului!

Izbucnesc amândoi în râs. Esteban, cu gura plină, improașcă salivă. Tom se dă la o parte ca să nu fie atins de stropi.

— Ți-e frică și de-o firimitură de biscuit? M-ai lăsa să mă sufoc? Dă-te, vreau să beau o gură de apă din fântână.

Esteban tușește. Tom nu se clintește din loc.

— Nu face asta. Ți-am spus ultima dată, n-avem voie. Fântâna e rezervată... morților!

Esteban s-a oprit brusc, tusea i-a trecut la fel de neașteptat ca un sughiț. Se uită atent la apa roșiatică picurând din robinetul de bronz coclit, curgând peste ghizdul de granit și lăsând o dâră groasă de foc pe pietrele oxidate.

— Morților? M-aș mira! Am văzut oameni cât se poate de vii oprindu-se să-și umple sticlele și...

— Ai văzut culoarea apei? îl întrerupe Tom. Vine din centrul pământului! Drept din infern. Bătrânii de-aici o numesc „fântâna sufletelor“.

Tom se uită în apa stacojie, fascinat de oglindirea lor dublă. Fețele lor par jupuite, de parcă li s-a smuls pielea și n-au mai rămas decât cu carnea însângerată.

— Ei, hai, își pierde răbdarea Esteban. Povestește!

— Bătrânii din partea locului spun că, atunci când moare cineva, trebuie să vii repede să umpli un pahar cu apă din fântâna sufletelor și să i-l dai să bea. Apoi, la fel de repede, să-i dai să bea din aceeași apă și din același pahar unei femei care așteaptă un copil. Și așa...

— Așa ce?

— Așa sufletul lui va putea călători! Și va trece din corpul celui care va muri în al bebelușului care se va naște.

— Uau, fluieră Esteban, impresionat. Dar trebuie să fie o moarte și o naștere în același timp, trebuie să fie precis coordonate!

— Asta s-a întâmplat deja, cred. Sunt povești de-acum foarte, foarte mult timp.

Tom și-a întors ochii spre Souille, urmărește cu privirea zidul crăpat al casei și se oprește asupra uneia dintre ferestrele de la etaj.

— Trebuie să plec, Esteban. Altfel, tata o să facă o criză. Oricum, de obicei, n-am voie să ies din curte. (Se uită la perdelele trase. Țesătura de culoarea paiului murdar se confundă cu chirpiciul fațadei.) Stau doar cât sunt ei în cameră. Dar tu n-ai treabă, plimbă-te cu bicicleta, du-te la piscină, dacă ești în capul meu, în felul ăsta și un pic din mine o să pedaleze sau o să înoate, fără să mă doară glezna!

Esteban se pregătește să-și pună biscuiții în rucsac și să se urce pe bicicletă.

— Clar, ești la fel de țicnit ca întotdeauna!

— Nu sunt sigur, dar... mi se pare că semeni din ce în ce mai puțin cu o fantomă!

Esteban se îndepărtează, iar Tom îi mai vede doar silueta care se avântă cu toată viteza pe pantă și dispare după prima serpentină. Tom mai apucă să-i strige:

— Încep chiar să cred că ești viu de-adevăratelea!

34

Amandine rămâne așezată în genunchi peste Jonas, chiar dacă-i simte sexul pierzându-și tăria în ea. Își pune palmele pe torsul bărbatului ei, care poate să-i suporte fără probleme greutatea de fulg, și continuă să se unduiască și să mai profite puțin, să-l simtă până la capăt.

Niciodată n-a mai iubit un bărbat cum îl iubește pe Jonas. N-are ce să facă, e fizic, chimic, tipul ăsta poate s-o înșele cu toate imbecilele lui, poate să dispară șase luni, să se întoarcă cu fața lui nevinovată, sau mai degrabă bronzată toată, și s-o pună să-i spele și să-i calce țoalele care încă miros a curvele lui, niciodată nu-i va închide ușa. Cele care n-au cunoscut plăcerea o noapte întreagă să arunce primele cu piatra.

Jonas e întins sub ea, cu corpul strâns ca într-o menghină între coapsele ei. Să încerce numai să miște... să încerce numai să plece. Amandine îi lasă cinci minute de răgaz și apoi își reia dansul.

Sau poate doar un minut.

Ticălosul ăsta începe deja să se întărească.

Jonas îi frământă sânii, cuprinzându-i în palme, fără tandrețe, cu brutalitate, Doamne cât îi place asta, apoi le coboară pe pântecul ei, se oprește la primele fire de păr ale pubisului și îi pune palma caldă peste buric.

— Ai zice că e un crater, murmură Jonas. Craterul mic al unui vulcan nou-nouț.

Cu vârful degetelor urmărește curba rotunjită a pântecului ei. Amandine îi prinde încheietura și i-o ține în aer. Interzis să-l atingă!

— Sunt un monstru! geme ea. Mi-e groază de pântecul ăsta umflat.

Jonas își ridică privirea. Ochii lui deschiși la culoare o studiază pe femeia goală ghemuită peste el. Didine a fost întotdeauna zveltă ca o adolescentă.

— Îți stă bine, cu forme pline...

El se ridică până ce ajunge cu buzele la sfârcuri.

— Niciodată n-ai mai avut sânii atât de frumoși.

I-a fost de ajuns să-i muște în joacă pentru a-și regăsi întreaga vigoare.

— Eu îi detest! Mi se pare că sunt o vacă!

— Toanto! Ești frumoasă și o știi!

Sunt amândoi așezați pe pat, cu pieptul ei lipit de torsul lui, ea peste el, el în ea. Niciodată Didine nu l-a mai simțit atât de bine. Să fie hormonii, progesteronul, estrogenii, toate tâmpeniile alea care dau peste cap corpul femeilor însărcinate?

— Mi-ar plăcea să mă consideri urâtă.

— ...

— Și totuși să mă iubești, pentru că sunt o grămadă mult mai frumoasă decât mine...

— Toanto!

Jonas o îmbrățișează. Amandine i se abandonează. Nu se poate abandona decât în brațele unui bărbat puternic. Ale unui bărbat puternic pe care ea îl poate domina. Se sprijină

de umerii lui, își încolăcește brațele pe după gâtul lui, și du-te-vino-ul devine din ce în ce mai rapid. Să se abandoneze virilității unui bărbat dur, pe care ea îl poate face să-și piardă mințile. Are senzația că o să-i explodeze corpul, într-atât sexul lui Jonas izbește în ea. Să se abandoneze pasiunii unui bărbat care dorește toate femeile din lume, dar care, în timpul unui orgasm, va jura că o iubește pe ea și numai pe ea. Sunt la un pas de explozie, trebuie să reziste, să mai reziste.

Jonas ejaculează, cu un urlet prelung, cel dintâi.

— Te iubesc, Amandine. Te iubesc de mor.

*

Jonas se plimbă gol prin salon. Lui Amandine îi plac bărbații care nu se îmbracă după sex. Cei care nu adorm, cei care nu se duc să facă un duș, cei care îi păstrează mirosul, cei care au nevoie de o tărie, ca să nu lase focul să se stingă prea repede.

Jonas și-a turnat un whisky.

Se oprește în fața celor câtorva versuri ale poemului *Txoria txori*, prins cu piuneze în perete, între bucățile de tapet desprinse.

— Tu l-ai agățat?

— Bineînțeles.

Amandine s-a apropiat. Și ea goală. Îl cuprinde cu brațele pe după mijloc, îl sărută pe ceafă, desenează cu sânul o inimă pe spatele lui, apoi se ridică pe vârfuri ca să-și lipească pântecul rotunjit în adâncitura șalelor lui și sexul de fesele lui. Îl strânge puternic, foarte puternic, timpul s-a oprit, fiecare clipă cu el e o veșnicie.

Citește, peste umărul lui, chiar dacă îl știe pe de rost, și în franceză, și în bască.

— *Dacă i-aș fi tăiat aripile,*

Ar fi fost al meu

Și n-ar mai fi plecat